

Esė

Greta Rimdžiūtė II g klasės mokinė

Jaunystė

Jaunystė lyg akimirka trumpa?.. Kas per nesąmonės! Salomėja Nėris sako, kad ji nesibaigianti, niekad negęstanti. Eilėraščio kalbančioji tarsi iš sielos gelmių man šaukia, kad jaunystė kaip žvaigždė. Ji pulsuoja visatoje, nors gal jau yra užgesusi prieš tūkstančius metų. Jaunystė kaip žaibas, staiga nušviečiantis juodos padangės tamsybes, galintis perskosti galingo medžio šerdį ir pažadinti vasaros kaitrų nualintos žolės gyvybę. Bet juk žaibas blyksteli, jį palydi griausmingas perkūnijos garsas ir tada stoja tyla... Taip ir jaunystė blyksteli vos sekundei, sustoja apsvaigindama, ugniniaais sparnais perbraukdama per širdį ir tuoj pat lekia toliau. Kaip sustabdyti tą akimirką? To padaryti neįmanoma. Įmanoma tik ja gyventi: joje paskęsti, sudegti, atgimti ir visa tai daryti su tokia jėga, lyg būtum tūkstančius elektros energijos vatų skleidžiantis žaibas.

Tiesa ta, kad viena stebuklinga akimirka kartais geriau nei amžinas tuščias gyvenimas. Geriau stebuklingos laumių ašaros nei mano rauda vakarinė. Tos laumės, sakysite jūs, tik pasakos, realybėje jų nebūna. Bet mudvi su Salomėja Nėrim jums paprieštarautume. Jaunystė dažnai prasilenkia su realybe. Ji pati kaip pasaka, o laumės pasakose lemia laimę, meilę, skleidžia paslaptį. Laumės kerėtojos, jos kaip ta gaivališka gamtos jėga, kuri ir yra jaunystė. O dar ir pavasario vėjas laumių ašaras džiovina, jų kasas plaiksto. Rodos, ir mes abi su Nėrimi į tas laumes pavirtusios sukamės nuogos ir įsimylėjusios pavasarinio vėjo glėbyje.

Viena akimirka, jei ji išgyvenama visa siela, suteikia tiek daug laimės. Tik mes tokie kvaili ir trumparegiai žmonės, kad tik tos akimirkos pabaigoje suprantam, kokia tai laimė. Tačiau, kad ir kaip ten būtų, niekada nereikėtų vaikytis to, ko negalime turėti. Dabar aš turiu akimirką – žvaigždę – jaunystę. Su ja aš nebijau girioj paklysti, jūroj paskęsti – nebijau nieko. Salomėja Nėris pasakytų – naivuolė... Ji žino, kad galima paklysti ne tik girioje, bet ir gyvenime, kad galima paskęsti ne tik jūroje, bet ir klaidose. Tačiau kol su manim žvaigždė – jaunystė, aš liepsnosiu, aš skrisiu su vėjais, aš pasiklysiu ir skęsiu. Ir tuo mėgausiuos, nes tai tetruks tik vieną akimirką...

Žvaigždė – jaunystė (Salomėja Nėris)

Vieną akimirką mano jaunystė,
Lyg žaibas jaunas –
Širdį ugniniaais sparnais suvystė,
Užliejo kraują.

Ir mano dienos – žėrinčios ašaros
Laumių akyse,–
Ir jų kaip vėjų – vėjų pavasario
Nesuvaikysi!

Ir nebijau aš giroj paklysti,
Jūroj paskeṣti,—
Nes man žadėjo žvaigždė jaunystė
Niekad negesti.